

מי שאמר

טז-א

מגלה למחזרתו ביום הששימים ואחד.
ואם גילח את הראשונה ביום השלישי —
שיצא בדיעבד היה ו'מקצת היום ככלו'
— (9) הרי זה מגלה לתחילה את השניה
ביום הששימים שהוא יום השלישי ואחד
לתחילה מניין הנזירות השנייה.

ואם גילח את השניה ביום השלישי חסר אחד
— לאחר שגילח את הראשונה ביום השלישי
שליה — הרי זה יצא, וכשהאר נזיר המגלה
ביום שלשים יום שיצא. (10)

**מי שנזר שתי נזירות [בחול"ס] סתום, שכל
אחד מהן היה שלשים יום:**

הרי זה מגלה⁽⁷⁾ את הנזירות הראשונה ביום
השלשים ואחד, ואת השניה מגלה אפילו
לתחילה ביום השלישי ואחד של הנזירות
הראשונה שהוא יום השלישי ואחד של
הnezירות השנייה, כי ביום השלישי ואחד של
הראשונה לאחר התגלחת התחילה מניין
הnezירות השנייה, (8) ונמצא כי ביום השלישי
נשלםו שלשים יום של נזירות שנייה, והרי זה

ככלו' בתחילה הנזירות, ובזה מודה אפילו בר
פדא החולק על "מקצת היום ככלו'" בטוף ימי
הnezירות, כמבואר בהערה לעיל.

9. היוו לרבי מתנה, וכל שכן לר' פרא שמעיקר
דין תורה ואף בלי "מקצת היום ככלו'" זמן
הגילוח הוא ביום השלישי.

10. חדש יש בפסקא זו מה שלא למדנו
מתחלת המשנה, והוא: שהרי יום השלישי של
הnezירות הראשונה עולה מקצתו לתשלום יום
השלשים של הנזירות הראשונה [לפי דעת רב
מתנה], ואותו יום עצמו עולה בסופו ליום ראשון
של נזירות שנייה, וחידוש הוא שיום שלשים
עליה לאן ולכאן.

ואיפלו לר' פרא שאין לנו ציריכים לתחלו
של יום השלישי שיעללה למנין ימי הנזירות של
הראשונה שהרי לדעתו אין משך הנזירות אלא
כט יום, מכל מקום חידוש הוא, כיון שאין ניכר
כל כך בסופו של יום השלישי [שהוא עולה
לתחילה נזירות שנייה] שהוא נוראה לשם נזירות זו,
שהרי בתחלת היום נהג נזירות לשם נזירות
אחרת, וזה הוא חידוש המשנה בפסקא זו לדעת
בר פרא.

ולשיטת בר פרא: כיון שאמר "הרני נזיר
שלשים يوم" נמצא שלא תמו ימי הנזירות עד
סוף שלשים يوم, שאין אומרים לדעתו "מקצת
היום ככלו'" כלל בסוף הנזירות [אללא בתחילה],
ולכן אינו מגלה אלא ביום שלשים ואחד.

7. לדעת המנהת חינוך חלה עליו נזירות שנייה
מיד אחר שנזרק עליו אחד מדמי הקרבנות, כי
מאחר שהותר מאיסורי נזירות שחלו עליו מהמת
nezירות ראשונה בזריקת אחד מן הדמים, אם כן
מיד חלה עליו נזירות שנייה, ולפי זה הקשה: איך
יכול לגלה על נזירות הראשונה, והרי כיון שחלה
עליו נזירות שנייה קודם לתגלחת של ראשונה, איך
יכול לגלה ולעבור על לא תעשה ועשה.

אבל החזון איש [קלח ו] כתוב: "זרואי כן
הוא דעת הנודר שלא תחול שנה עד שתתקיים
כל מצות הראשונה", [ראה עוד שם מה שכתב
במושג], וכותב, דליי זה בין זיקת אחד מן
הדים לתגלחת מותר הוא לשחותין וליטמתא
למתיים.

8. ויום הראשון של הנזירות עולה לו למנין, ואף
על פי שאיןו יום שלם, ככל מי שנזר באמצע
היום שהיום הראשון עולה לו למנין, ואף על פי
שאיינו יום שלם, והיינו משום ש'מקצת היום